

"Taraful" unui oraş

Blacks

Oraş al neputinţei colective
de a schimba macazul în destin,
Cine te-a prins în chingi decorative
şi te sugrumă cu al lui "festin"?

Ce lăutar îţi cântă azi prohodul
şi zdrăngăne lăuta a blestem,
crezând c-a sa cântare este codul
ce-ţi va deschide calea spre etern?

Cum de n-auzi a sărăciei jale
ce ţi-a cuprins gândirea c-un lasou
şi ţi-a turnat ulei în balamale
să poţi dansa în ritmul de tangou?

Te uită azi în propriile-ţi pagini
să vezi ce-ai fost şi ce ai devenit,
Cum te-ai născut să fii fără de margini,
dar te-ai blocat şi ai înţepenit.

Din când în când, la patru ani citire,
o şansă lumea-ţi prinde la rever,
Iar calea spre dorita izbăvire
ţi se arată ca un acroter.

Să îţi așezi destinul pe vecie-
Un David regândit ca un îndemn
să dea de ştire că, prin cerbicie,
ne va păzi de tot ce-i azi nedemn.

Dar nu renaşti, rămâi în amortire,
iar votul ţi-e legat de-un ajutor
ce îl primesc prea mulţi, ca-n amuţire
să îşi trăiască propriul viitor.

Si ce alegi, oraş al sărăciei:
Să calci în gropi, la fiecare pas,
Să fii experimentul cârpăciei
ce unii o adoptă de pripas.

Nu căuta prea mult pe milostivii
ce-au adoptat decizii fără rost!
Îi vei găsi pe toţi aberativii,

Acolo sus, fiind mereu la post!

E un taraf fără de instrumente,
Ce ține-n în mâini doar pixuri și hârtii
Iar ce decid devine, fatalmente,
un "portativ bogat" în ineptii.

Puterea lor prin vot e definită,
dar sună incredibil de afon
căci pentru ei puterea-i împărțită
și fiecare ascultă propriul ton.

Oraș rigid, al neputinței soclu,
ascuți tot ce aleșii au gândit!
Din când în când privești printr-un binoclu
să vezi cum alții s-au înzdrăvenit.

Dar sunt departe, poate prea departe
și nu vezi nicio cale să-i urmezi...
Așa că stai și îți aștepti o moarte
ce va veni, dar, astăzi..., tu dansezi.